

**Agust
Ensesa
Bonet**
Escola de
Tastavins
del Gironès.

Gintònic

Ginebra Platu

2006

El gintònic és una beguda llarga de graduació alcohòlica moderada que s'està imposant com a beguda de sobretaula, de copes nocturnes o fins i tot de maridatge amb alguns plats al restaurant. Aquest fet ha promogut l'aparició al mercat de diferents tòniques i també de les anomenades ginebres Premium de diferents parts del món. La ginebra Platu és una novetat que hem descobert fa poc a la tasca gallega Es-

conxuro, de Girona. Elaborada amb deu botànics seleccionats, ginebrons, celiandre, arrel d'oris, nou moscada, escorça de càssia, canyella, arrel de regalèssia, pell de taronja i llimona, i arrel d'angèlica. Maceració de 30 dies i posterior triple destil·lació. És una ginebra cristal·lina, amb aromes de ginebró i notes cítriques. En boca és suau i fresca, amb la complexitat que li aporten les plantes. Preu aprox.

21 euros. Platu Premium Spirits, promotors d'aquest producte, és el fruit de dues dones emprenedores que ofereixen diferents destil·lats de la màxima qualitat i just preu. L'empresa és a Pontevedra. Per més informació: www.platupremium.com

Col·leccionisme

Aplecs tardorals

Avui Cassà de la Selva celebra la seva diada de la sardana

**Xavier
Romero**

A qualsevol temàtica del col·leccionisme popular, la quantitat de documentació i d'objectes a l'abast pot arribar en molts casos a ser prou rica i diversa. Així, qui conreï sardanes, per exemple, no es limitarà a recollir fotos i postals de cobles, instruments, colles i ballades, sinó que generalment el seu interès el durà a cercar tot aquell material al lusu a la seva devoció, com poden ser programes, cartells, fulletons, entrades, banderins, enganxines, etc.

Avui precisament, a Cassà de la Selva tindrà lloc una nova edició del seu Aplec, que al cap de pocs anys del seu inici, el 1984 i quan ja es duïen 14 edicions com a tal aplec, passaria a anomenar-se Diada Tardoral de la sardana, i que se celebra tots els primers diumenges d'octubre. Aquella anadura que s'inicià el 5 d'octubre de 1969, els tres primers anys organitzada per l'Ajuntament, posteriorment per l'empresari Tomàs Grau i, finalment, i d'ençà força anys per l'entitat local Amics de la Sardana, torna un cop més al seu marc emblemàtic, el passeig Vilaret de la població del Gironès. Tot repassant els programes d'aquest esdeveniment, gairebé sempre tractant-se d'un díptic, a excepció del primer que va ser un tríptic, del tercer en forma d'un magnífic llibret, i els dels darrers anys, a tall d'un petit cartell A4, hom pot seguir la trajectòria d'aquesta festa i informar-se'n de les cobles actives, del repertori interpretat i de la gent o institucions homenajades.

Altres aplecs solen editar de manera esporàdica, a més a més del cartell corresponent, alguna postal commemorativa, una enganxina, un punt de llibre o un programa de butxaca, iniciatives totes aquestes que fan les delícies dels col·leccionistes, i de la gent seguidora de la nostra dansa en general. En el moment puntual de la celebració de l'event i una vegada ens hem informat degudament dels seus detalls, la gran majoria de la gent llença aquests documents per no trobar-los cap més utilitat. Sortosament, però, també hi ha persones que guarden els objectes, impresos o no, i ara veiem com al cap dels anys ens poden ser d'una gran utilitat per recuperar la memòria històrica.

En el cas particular triat avui de Cassà de la Selva, a dits documents hi poden coincidir altres motius que portaren a haver guardat la documentació. Aquests poden ser les cròniques al diari Los Sitios, antecessor del Diari de Girona, quan fa 42 anys aquest qui us escriu ja n'era el corresponsal; així com els diversos escrits sobre la biografia de l'orquestra Selvatana i una entrevista a la pubilla d'aleshores de la vila, que vam escriure per al llibret esmentat anteriorment. Amb molt pocs mitjans, amb el suport gairebé exclusiu de la publicitat aportada per firmes locals, però amb molt d'entusiasme i ganes de col·laborar-hi desinteressadament, aquelles realitzacions editorials no tenien res a envejar a les que es puguin promoure ara per ara, i que de vegades resulten molt costoses per a l'erari públic.

Altra documentació relacionada amb aquest apartat poden ésser els calendaris anuals en forma de llibreteta de butxaca que la federació d'aplecs gironins editava per anunciar la nova temporada, programació que emanava de les diverses reunions que els representants dels nostres aplecs celebraven regularment durant l'hivern, per tenir-lo tot a punt arribades les primeres cites de la primavera.

Gironins del segle XIX

Ramon Hostench Noguera

Va enquadrar la imatge, va aguantar la respiració i va disparar. Cada vegada que feia aquest procés se li dibuixava un mig somriure de satisfacció i, quasi sense adonar-se'n, ja s'imaginava la fotografia en paper, emmarcada com si fos una d'aquelles aquarel·les que tanta feina li portaven i que, per més que s'hi esforçava, mai aconseguia que fossin del tot fidels a la realitat. Per això li agradava tant fer fotos. Era com atrapar per sempre l'obra de Déu.

Ramon Hostench Noguera va néixer a Olot el 1884 i de ben jove va entrar a l'Escola Pia de la capital garrotxina. Allà mateix, el 1902, va iniciar la seva carrera religiosa fent professió de fe i ingressant a l'orde dels escolapis.

Això passava quan tenia divuit anys i, a partir d'aleshores, va començar a preparar-se per ser ordenat sacerdot, esdeveniment que es va produir el 1910.

Paral·lelament, durant tot aquest procés de formació eclesiàstica, Ramon Hostench també es va dedicar a la pintura. Igual que molts altres artistes de la seva terra, es va especialitzar en paisatges. Ara bé, a diferència de la majoria de membres de l'Escola d'Olot que utilitzaven la tècnica de l'oli, ell va preferir sempre l'aquarel·la.

Ramon Hostench Noguera va repartir la seva vida entre la seva ciutat natal i Sabadell. A la localitat vallesana va treballar amb moviments religiosos de base i va ser un dels promotors del Pessebre Artístic.

A més, després de la guerra civil, aquest sacerdot va posar el seu art al servei de la restauració dels béns patrimonials que la seva congregació tenia a les dues poblacions. A Olot es va encarregar dels treballs de recuperació de tot el temple dels escolapis mentre que a Sabadell va col·laborar en la restitució només d'alguns dels altars malmesos durant els tres anys que va durar el conflicte.

La seva passió per l'art el va acompanyar tota la seva vida; bona prova d'això és que va formar de l'Associació d'Aquarel·listes de Catalunya. Però, a més, també es va interessar per noves formes plàstiques més modernes, especialment la fotografia. Durant la dècada dels anys vint en va ser un dels pioners a Sabadell.

Precisament va ser a la ciutat del Vallès on va passar els darrers anys de la seva vida. Hi va morir el 1956. Aleshores, tenia seixanta-dos anys.

**Xavier
Carmaniu
Mainadø**
Historiador
i periodista